

[Bomholt.]

og til private 0,4 Mill. Kr., i alt 21,2 Mill. Kr., efter Udregninger, som er foretaget i Socialministeriet. Det er altsaa en Lovgivning, der meget alvorligt interesserer vore Kommuner. Midt i Februar forelaa der 435 Andragender om Tilskud til en samlet Overslagssum af ca. 84 Mill. Kr., og det er med mine Øjne meget interessant at se, at Arbejderne har faaet en god Gennemsnitsfortjeneste for de 36 Timers egentlige Arbejde, nemlig 49 Kr., svarende til en Timeløn af 1 Kr. 36 Øre. Disse Foranstaltninger er ikke saa meget begrundet i Arbejdsløshedens Omfang som i dens Langvarighed for visse Grupperes Vedkommende. I et teknisk rationaliseret Industrisamfund som vort er der Fare for, at visse Grupper for længere Tid holdes uden for Produktionen, saadan at deres Muligheder for at yde en Præstation forringes for meget. Det er der, der maa sættes ind, det er det privatøkonomiske Samfund, der ikke magter Beskæftigelsesproblemet, og hvis der opstaar Opsamlinger af ledig Arbejdskraft, overlades det til Samfundet og det politiske Styre at tage sig af Sagen. Naar det økonomiske Samfund ikke kan magte sin Opgave, skyder det Problemet videre til den sociale Organisation, og hvis Arbejdsløsheden saa ikke snart forsvinder, er det den sociale Organisations Skyld, hævder man, og især naturligvis den parlamentariske Organisations Skyld. Men det er ganske ulogisk Tale. Arbejdsløshedstallet viser det økonomiske Samfunds Magtesløshed, det privatkapitalistiske Samfunds manglende Effektivitet, naar det gælder Samfundshelheden. Fra politisk Side tager vi Opgaven op og er i øvrigt vanskeligt stillede paa Forhaand, fordi vi ikke kan løse Problemet til Bunds i Forbindelse med det privatkapitalistiske Erhvervsliv. Vi kan af nationale og sociale og mange andre Grunde beskytte Erhvervslivet i nogen Grad gennem en positiv Erhvervspolitik, og ingen har ført en mere positiv Erhvervspolitik end den nuværende Regering. Men naar det drejer sig om den Arbejdskraft, der til Slut bliver tilovers, den langvarigt ledige, maa vi som i denne Lovgivning opsøge Arbejdsomraader uden for det egentlige Erhvervsliv eller i Udkanten af det. En retfærdig Vurdering af den politiske Indsats til Arbejdsløshedens Bekæmpelse maa ikke blot regne med Arbejdsløshedsprocenten, men med den Beskæftigelse, der faktisk har fundet Sted. Man maa med andre Ord spørge: Hvor stor havde Arbejdsløshedsprocenten været, dersom ikke der var blevet ydet en

politisk Indsats? Industrien, Erhvervslivet, interesserer sig for Arbejdsseneren, men naar der opstaar Arbejdsløshed, henvender man sig til Samfundet, der har Pligt til ikke blot at interessere sig for Arbejdsseneren, men for Mennesket; derfor denne Lovgivning. Jeg siger det, fordi jeg som Politiker vel vil overtage Ansvaret for det, som jeg kan have Ansvar for, men ikke for det privatkapitalistiske Samfunds Synderbyrder.

I øvrigt er Arbejdsløshedsprocenten gaaet ned fra 31,7 i 1932 til 19,3 i 1936; i Løbet af 1937 voksede den til 21,9 paa Grund af den daarlige Høst, der skabte Valutaknaphed, men tager man ogsaa det Aar i Betragtning, maa man se paa Antallet af arbejdsløse, der blev beskæftiget. Beskæftigelsestallet er steget fra 960 000 Arbejdstimer pr. Dag i 1931 til 1 283 000 Timer i 1937, det vil sige, at den egentlige Industri beskæftigede ca. 40 000 Arbejdere mere i 1937 end i det foregaaende Aar. Antallet af beskæftigede organiserede Arbejdere er steget fra 214 000 i 1932 til 338 000 i 1937, og selv om vi ser paa Arbejdsløshedsstatistikken Dags Dato, viser det sig, at der vel i Dag er 132 000 ledige mod sidste Aar 144 000, altsaa 12 000 færre, og i dette Tal er endda medregnet de 2 400, som deltager efter 30 Mill. Kr.s Loven. Det forekommer mig i Parentes bemærket i øvrigt urimeligt at tage de arbejdsløse, der er beskæftigede efter denne Lov, med. I Dag er Arbejdsløshedsprocenten 25,5, sidste Aar paa samme Tid 29,7, og her maa saa tages yderligere i Betragtning, hvorledes selve Organisationsprocenten er, at vi i Aar sammenlignet med tidligere Aar har flere organiserede.

Jeg vender mig da til det Afsnit af Loven, der har gennemgaaet de største Ændringer, Ungdomsforanstaltningerne. Jeg takker Ministeren for de store Fremskridt, der her er indført. Det, der foreligger, er i Virkeligheden en anden Lov end den tidligere. Der nedsættes et Ungdomsudvalg paa 5 Mand, som der tillægges Initiativ; det er meget afgørende. Det er da selvsagt nødvendigt, at de Mennesker, der indvælges i det, aktivt interesserer sig for Arbejdsløshedens Bekæmpelse og gerne arbejder med Sagen. Ungdomsudvalget deltager sammen med Beskæftigelsescentralen i Tilsynet med Foranstaltningerne, og hvis Udvalget ønsker det, kan det faa Forbindelse ikke blot med Byernes lokale Udvalg, men vel ogsaa med Amdsudvalgene.

Der bliver som hidtil en Blanding af Arbejde og Undervisning, men Tyngde-